

Goedkeuring en uitvoering van het op 11 december 1958 te 's-Gravenhage gesloten Protocol bij het Verdrag van 18 februari 1950 tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht (Stb. 1951, 215)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Inleiding

Het invoerrecht op wijn, dat vrijwel geheel het karakter heeft van een verbruiksbelasting, overeenkomende met de accijns op gedistilleerd en op bier, zou in het kader van het E.E.G.-verdrag (*Trb.* 1957, 74 en 91; zie ook *Trb.* 1957, 249), te beginnen met 1 januari 1959, trapsgewijs verdwijnen, indien geen nadere maatregel zou worden getroffen. In verband met het karakter van de heffing bestaat echter alle aanleiding het bestaande invoerrecht om te zetten in een accijns, althans voor zover dat invoerrecht in wezen een accijns is. Met een zodanige maatregel wordt teruggekeerd tot de toestand, die van oudsher in Nederland heeft bestaan, waarbij de verbruiksbelasting op wijn niet alleen, zoals thans, bij vervaardiging hier te lande, doch ook bij invoer in de vorm van een accijns werd geheven. De redenen, waarom in Beneluxverband bij invoer een andere vorm van heffing is gekozen, hebben trouwens grotendeels hun betekenis verloren.

Overeenkomstig het advies van de Administratieve Raad voor de Douaneregelingen zijn de Regeringen van Nederland, België en Luxemburg overeengekomen gebruik te maken van de krachtens artikel 17 van het E.E.G.-verdrag bestaande bevoegdheid het douanerecht op wijn, als zijnde van fiscale aard, ter kennis te brengen van de Europese Commissie en het te vervangen door een accijnsheffing. Het thans ter goedkeuring voorgelegde Protocol houdt de instelling van die accijnsheffing in.

Zoals hierna nog zal worden beschreven, brengt de verandering voorshands vrijwel geen wijziging in de hoogte van de totale belastingheffing van wijn. In die situatie komt eerst verandering naar mate het gemeenschappelijke douanetarief van de E.E.G.-landen wordt ingevoerd, en dan nog alleen voor de uit derde landen herkomstige wijn. Tegen de tijd, dat de eerste fase daarvan zich aankondigt — 1 januari 1962 —, kan alsdan, met afweging van alle daarbij betrokken belangen, worden overwogen of het gewenst is de cumulatie van de accijnsheffing met het hogere buitentarief voor het invoerrecht op enigerlei wijze te verzachten.

Toelichting op het Protocol. Het Protocol brengt wijziging in het tussen de drie Beneluxlanden gesloten verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht.

Artikel I. De nieuwe redactie van artikel 4 van het verdrag houdt een wijziging in, die nodig is om de verhouding te regelen tussen de heffing van gedistilleerdaccijns en de nieuwe heffing van wijnaaccijns, beide bij invoer. De bestaande afbakening tussen de heffing van gedistilleerdaccijns bij invoer en de heffing van invoerrecht van wijn vindt plaats door verwijzing naar de posten van het tarief van invoerrechten, die de heffing van het invoerrecht van wijn regelen. Die methode is uiteraard niet langer bruikbaar.

De aan artikel 4 toegevoegde paragraaf 2 bepaalt, dat enkele dranken, waarvan bij invoer gedistilleerdaccijns verschuldigd is, worden belast als likeuren. Een dergelijke bepaling geldt op het ogenblik voor de in paragraaf 2, nrs. 1 en 2, genoemde producten voor zoveel het invoerrecht betreft (aantekeningen op de posten 153 en 156 van het Tarief van invoerrechten). De

onder 3 genoemde producten zijn opgenomen op verlangen van België en Luxemburg. Wat Nederland betreft, bestaat aan deze bepaling geen behoefte, doch is er ook weinig bezwaar tegen, omdat de verzwarende van belastingdruk voor deze dranken louter een theoretisch aspect heeft; aangenomen kan worden, dat deze dranken niet worden ingevoerd. Nochtans achten de ondergetekenden het gewenst, de inwerkingtreding van de onderwerpelijke bepaling in de nationale wetgeving eerst te doen plaatsvinden zodra met de Beneluxpartners overeenstemming is bereikt over de unificatie van de gedistilleerdaccijns. Verwezen zij naar artikel IV van het wetsontwerp.

Artikelen II en III. De in het verdrag opgenomen artikelen 9bis en 10bis voorzien in de heffing van wijnaaccijns bij invoer, waarvan sprake was in de inleiding van deze toelichting.

De producten, welke door de accijns worden getroffen, zijn die, welke vallen onder de posten 153 tot en met 156 van het Tarief van invoerrechten. Het tarief van de accijns is op dezelfde wijze opgebouwd als de heffing bij vervaardiging in het binnenland zou zijn, indien niet ter uitvoering van artikel 9, derde lid, van het verdrag — volgens hetwelk onder bepaalde voorwaarden vrijstelling kan worden verleend ten behoeve van het nationale produkt — in feite steeds vrijstelling werd verleend. Het heffen van een accijns bij invoer, naast het verlenen van vrijstelling bij vervaardiging in het binnenland, behoeft thans niet vrees te wekken voor verwickelingen van internationale handelspolitieke aard, aangezien het ingevolge artikel I, tweede lid, van het bij het E.E.G.-verdrag behorende protocol betreffende het Groothertogdom Luxemburg aan Nederland, België en Luxemburg (*Trb.* 1957, 74 en 91; zie ook *Trb.* 1957, 249) is toegestaan bij invoer van wijn in de Beneluxlanden een belasting te heffen, terwijl van de binnenlandse heffing onder bepaalde voorwaarden vrijstelling wordt verleend. Ook in het G.A.T.T. zal de ontworpen regeling, naar te verwachten valt, weinig moeilijkheden ondervinden.

Het verschil tussen de bestaande heffing van invoerrecht en de te heffen accijns is als invoerrecht gehandhaafd. In verband daarmee is een afzonderlijk protocol gesloten tot wijziging van het Tarief van invoerrechten. Bedoelde wijziging zal op de voet van artikel 2 van de wet van 1 augustus 1947 (*Stb.* H 282) met ingang van 1 januari 1959 voorlopig in werking worden gesteld.

De belastingheffing van de producten, vallende onder post 156 van dat tarief, is niet omgezet in een accijnscijfer. Ook voor deze goederen — de niet-mousserende vruchtenwijnen — wordt bij binnenlandse vervaardiging in feite steeds vrijstelling van accijns verleend. Een verdragsbepaling, die in dezen een heffing van accijns bij invoer naast een vrijstelling bij vervaardiging in het binnenland zou toestaan, ontbreekt. Het hiervoor bedoelde protocol betreffende het Groothertogdom Luxemburg ziet niet op deze wijnen. Er dient mitsdien in te worden berust, dat de heffing van invoerrechten op niet-mousserende vruchtenwijn geleidelijk wordt afgebroken. Veel bezwaren levert dat niet op, omdat, gelet op de bestaande consumptieverhoudingen, de invoer van deze producten, welke tot dusver niet in belangrijke hoeveelheden plaatsvindt, ook in de toekomst wel van geringe omvang zal blijven.

Toelichting op het wetsontwerp. Artikel I behelst de gebruikelijke formule, inhoudende de goedkeuring van het protocol.

De verschillende onderdelen van artikel II brengen in de Wet van 1 mei 1863 (*Stb.* 47) de wijzigingen aan, welke ter uitvoering van artikel I van het protocol nodig zijn.

Ter uitvoering van de artikelen II en III van het protocol brengt artikel III van het ontwerp van wet wijziging in de bij artikel 20 van de wet van 15 juni 1951 (*Stb.* 215) gegeven delegatie. Het ligt in het voornemen de krachtens artikel 20 genomen algemene maatregel van bestuur (het Besluit binnelandse wijn en andere gegiste vruchtendranken 1951) aan te vullen met een regeling voor de heffing van accijns bij invoer. De omstandigheid, dat van wijn voortaan bij invoer een accijns wordt geheven, brengt noodzakelijkerwijs mede, dat wijn, om te kunnen worden opgeslagen in entrepot, moet zijn vatbaar verklaard voor entrepotopslag en dat de bestaande regeling inzake opslag in fictief entrepot, welke opslag alleen voor accijnsvrije goederen kan geschieden, moet vervallen. De bepalingen, opgenomen in het tweede lid van het voorgestelde

artikel 20 van de wet van 1951, maken het mogelijk de fiscale behandeling van het accijnsgoed wijn in hoofdzaak gelijk te doen zijn aan de behandeling van wijn, zoals die op het ogenblik plaatsvindt. Een ingrijpende verandering zou naar het oordeel van de ondergetekenden niet op haar plaats zijn, nu de omzetting van de bestaande belastingheffing in een accijns alleen een technisch aspect heeft en de hoogte van de heffing geen wijziging ondergaat.

In artikel IV van het ontwerp is met betrekking tot het tijdstip van inwerkingtreding een voorziening getroffen ten aanzien van artikel 1, paragraaf 4, letter *c*, van de wet van 1 mei 1863 (*Stb.* 47). Verwezen zij naar hetgeen is opgemerkt bij de bespreking van artikel I van het protocol.

De Minister van Financiën,
HOFSTRA.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.